
Představujeme...hlavní porotu 42. Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary

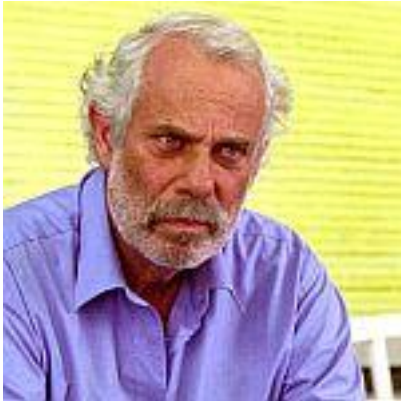

Do křesla prezidenta hlavní poroty zasedne jeden z nejvlivnějších mužů Hollywoodu - **Peter Bart**. Od roku 1989 do současnosti působí jako viceprezident a šéfredaktor filmového magazínu Variety, který je klíčovým médiem nejen v oblasti kinematografie, ale i divadla, televize a nových technologií. Kariéru novináře odstartoval jako zpravodaj proslulých The Wall Street Journal a New York Times. Jako šéfredaktor Paramount Pictures se podílel na filmech Kmotr, Rosemary má děťátko či Harold a Maude. V roce 1977 přijal funkci prezidenta společnosti Lorimar Films. Za jeho působení vznikl například snímek Byl jsem při tom nebo Pošťák vždy zvoní dvakrát v hlavní roli s Jackem Nicholsonem. V letech 1983-1985 byl viceprezidentem studia Metro-Goldwyn-Mayer. V současné době mimo jiné s Peterem Guberem zpovídá filmové hvězdy v televizním pořadu Sunday Morning Shootout. Letošního karlovarského festivalu se Peter Bart zúčastní i jako moderátor panelu věnovaného retrospektivě Nový Hollywood i jako čestný host jubilejního desátého ročníku sekce Variety Critics' Choice.

Další osobností poroty je producent a distributor **Karl Baumgartner**. Začínal v Římě jako filmový kritik a asistent režie. Společně s Reinhardem Brundigem založil ve Frankfurtu, kam se v roce 1971 přestěhoval, významné kino Harmonie. Ve stejném složení založili o deset let později společnost Pandora Film, která si vybudovala pozici distributora filmů světového formátu. Produkční společnost Pallas Film, založena roku 2003 a sídlící v Halle, je také dílem jeho a producenta Thanassise Karanthose. Karl Baumgartner je například producentem filmu Samsara s buddhistickou tematikou, snímku Černá kočka, bílý kocour Emira Kusturici či koproducentem Šťěstí. Jako člen německé a evropské

filmové akademie byl oceněn doma i v zahraničí, na Mezinárodním filmovém festivalu v Locarnu mu byla v roce 2004 udělena cena Raimonda Rezzonica.

Po boku Karla Baumgartnera usedne švýcarský a francouzský herec **Jean-Luc Bideau**. Na začátku 60. let vystudoval Národní konzervatoř dramatických umění v Paříži. Od 70. let se objevuje na mezinárodní filmové scéně. Zahrál si tak ve snímcích švýcarských režisérů Alaina Tannera (*La Salamandre*, 1971), Michela Souttera (*Zeměměřiči*, 1972) či Clauda Goretty (*Svatební den*, 1970). V této době také navštívil Československo, kde poznal svou budoucí manželku Marcelu Salivarovou, a přihlásil se na Filmovou a televizní fakultu AMU v Praze, aby studoval režii. Své příznivce si získal především komediálními rolemi. Jeden z jeho posledních filmů *Můj bratr se žení* (2006), za který obdržel Švýcarskou filmovou cenu, se objeví i na letošním 42. Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. Jean-Luc Bideau se kromě filmové tvorby věnuje i divadelní scéně. Se svou ženou založil v roce 1980 divadelní společnost, s níž vystupoval na švýcarských a francouzských scénách. V letech 1988 až 1998 působil ve slavném Moliérovém divadle Comédie Française v Paříži. Mimo jiné spolupracoval s Asociací Olgy Havlové ve Švýcarsku, navázanou na akci Výboru dobré vůle, propagující české autory.

Indická herečka **Nandita Das** je další významnou osobností, jež bude posuzovat snímky vybrané do Mezinárodní soutěže celovečerních hraných filmů. Popularitu si získala především díky rolím ve snímcích *Oheň* (1996) a *Země* (1998), režírované Deepou Mehtou, a *Písečná bouře* (2000), který natočil Jagmohan Mundhry. Zahrála si ve více než 25 celovečerních filmech. Absolvovala magisterské studium v oboru sociální práce a začala se věnovat podpoře lidských práv, zejména žen a dětí. Zpočátku působila v pouliční divadelní skupině, poté spolupracovala s řadou nevládních organizací v Dillí. Nandita Das je toho názoru, že jelikož filmy mají tak masový ohlas, mohou být využity jako účinný prostředek pro sociální změny. Natočila čtyři kritikou oceňované krátké filmy pro několik občanskoprávních institucí. Produkci snímků zajistila společnost Leapfrog, kterou Nandita založila spolu se svým bývalým manželem. Podílela se na mnoha audionahrávkách pro děti, namluvila i autobiografii Gándhího. V roce 2005 zasedala v porotě na mezinárodním filmovém festivalu v Cannes.

Další člen poroty, italský režisér a scénárista, **Daniele Gaglianone** vystudoval moderní literaturu, filmovou historii a kritiku na univerzitě v Turíně. Svou režisérskou dráhu započal krátkými dokumenty. Nejprve se jako asistent režie a spoluscenárista podílel na vzniku snímku *Così ridevano* (1998), režiséra Gianni Amelie, který vyhrál Zlatého lva na MFF v Benátkách. O dva roky později natočil podle vlastního scénáře černobílý středometrážní dokument *I nostri anni* (Naše roky, 2000). Za svůj první film získal ocenění na festivalu v Turíně. Dokument se mimo jiné objevil i na MFF v Cannes. Jeho doposud nejúspěšnějším snímkem se stalo drama *Nemmeno il destino* (Ani osud, 2004). V roce 2005 zvítězil na MFF v Rotterdamu a téhož roku byl uveden na MFF Karlovy Vary.

Také **Arsinée Khanjian** – kanadská herečka původem z Libanonu – zasedá v hlavní porotě MFF v Karlových Varech. Na univerzitě v Montrealu vystudovala španělštinu a francouzštinu. Během magisterského studia politologie, které úspěšně absolvovala, potkala svého budoucího manžela - režiséra Atoma Egoyana. Ten ji později obsadil do svého prvního filmu *Next of Kin* (Nejbližší příbuzenstvo, 1984). Ve filmech svého manžela tak ztvárnila řadu rolí, např. *Odhadce*, *Exotica*, *Světlé zítřky*, *Felicina cesta* či *Ararat*, za který získala cenu Genie za hlavní ženskou roli. Zahrála si i v řadě filmů, jež byly uvedeny na MFF v Karlových Varech (*Irma Vep*, *Konec srpna, začátek září*, *Kód neznámý* a *Sabah*). Arsinée Khanjian se stala ústřední postavou v dokumentu *Dotek doby kamenné* režisérky Gariné Torossianové, jež je jedním ze soutěžních snímků na letošním MFF KV. Kromě filmové, televizní a divadelní tvorby působí i jako poradkyně v řadě uměleckých organizací. Jejím nejnovějším filmem je *La masseria delle allodole* (2007) bratrů Tavianiových.

Posledním členem poroty je producent a režisér **David Ondříček**. V letech 1987 až 1992 vystudoval FAMU, katedru dokumentární tvorby. Po několika krátkých dokumentech, mimo jiné i o výtvarníkovi Theodoru Pištěkovi (1991), natočil první celovečerní hraný film Šeptej (1996), který se stal druhým nejnavštěvovanějším českým filmem roku 1996 a získal řadu ocenění. Roku 1999 založil David Ondříček vlastní produkční společnost Lucky Man Films, v jejíž produkci natočil další tři velice úspěšné celovečerní snímky. Hořká komedie Samotáři (2000) získala z deseti nominací na Českého lva ocenění v kategorii Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli (Jiří Macháček). Film se promítal na festivalech v mnoha zemích světa (ceny diváků na MFF Varšava a MFF Soluň, Cena FIPRESCI na MFF Mannheim), velkého úspěchu se dočkal zejména v Polsku. V roce 2003 režíroval svůj třetí celovečerní film Jedna ruka netleská, z Českého lva 2003 si odnesl dvě sošky. Uznání si získal i v zahraničí, na mezinárodním soutěžním festivalu WorldFest se umístil na druhém místě v kategorii hraných filmů. Zatím posledním Ondříčkovým filmem je Grandhotel, uvedený v sekci Panorama na letošním Berlinale.